

[Pia Kjærsgaard]

jeg, nemlig at 585.000 personer nu skal brødføde omkring 2 millioner offentligt ansatte, og det er altså alle dem, der kommer ind under det offentlige system.

Han siger endvidere, at i de seneste 25 år er der sket en tredobling af antallet af offentligt ansatte til nu godt 800.000 personer. Samtidig er antallet af pensionister steget med 450.000, og i samme periode er der beskæftiget i industri, landbrug og fiskeri 200.000 mindre siden begyndelsen af 1960'erne.

Når nu jeg hænger mig så meget i, at det er tal fra Industrirådet, er det selvfølgelig, fordi der i den konservative regering også sidder en industriminister, som har – eller i hvert fald havde – en nær tilknytning til Industrirådet.

Jeg vil altså meget gerne bede om en kommentar til dette fra finansministerens side.

(Kort bemærkning).

Carsten Andersen (SF):

Finansministeren har fået fat på noget meget væsentligt, nemlig spørgsmålet om, hvorvidt vi kan lægge holdningerne væk, og selv om vi moderniserer nok så meget, tror jeg ikke, at politikere kan lægge bort titlerne, de kan ikke lægge holdningerne til side. Derfor nytter det ikke, at vi drager af sted i en eller anden illusion, men vi kunne måske komme i en mere afslappet situation, hvor vi tillod fantasien at spille lidt, og hvor vi måske også – og det er det skridt, som jeg synes jeg godt vil hæfte mig noget ved – kan håbe på, at vi kan få en mere afslappet diskussion. Hvordan får vi f.eks. en diskussion med Det Kgl. Teaters folk? Politikere har jo et ønske om at finde ud af, hvordan tingene egentlig fungerer. Og når der stilles mange spørgsmål, er det jo, fordi tingene ikke er gennemskuelige, men ligesom gemmes af vejen. Hvordan kan man i et moderne folkestyre diskutere med dem, der arbejder med tingene? Det er jo noget, man kender ret meget ude i kommunerne, hvor man har en mere afslappet diskussion om, hvordan man driver de forskellige ting, sådan at politikerne kan skabe rammerne. Jeg er meget enig i finansministerens formulering, da han gav tilsagn om at ville deltage i en decentralisering. Det er da klart, at politikerne ikke kan lægge ansvaret fra sig, men de må have lov til at deltage i en

debat med dem, som administrerer tingene. Det, som måske er lidt svært for Folketinget, og som vi skulle arbejde noget med, er: hvordan får man det op at stå, sådan at det ikke bliver denne envejskommunikation altid, som mange gange også misforstås derude? I stedet for at vi nu kritiseres for at stille for mange spørgsmål og blande os for meget, kunne vi måske få en bredere og blødere front over for administrationen.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Finansministeren citerede mig for at have sagt, at Teknologistyrelsen f.eks. blev meget bureaukratisk, fordi den sidste øre eller krone skulle anvendes effektivt. Hvis jeg har brugt ordet »effektivt«, har jeg i hvert fald brugt et forkert ord, for det var ikke det, jeg mente. Det er nemlig desværre ikke effektivt, nej, det er uangribeligt af en eller anden part, og det, der er problemet, er, at hvis man skal anvende det sådan, at man ikke kan angribes nogen steder fra, kan man stort set regne med, at man har halvdelen eller en tredjedel af den effektivitet, man ellers skulle have.

Så sagde finansministeren: så må politikerne også lære at lade være med at blande sig. Men jeg tog faktisk eksemplet Teknologistyrelsen, for man må sige, at politikerne ikke blander sig nær på samme måde på det område med alle disse teknologiordninger, som de gør inden for f.eks. miljøområdet – for nu at tage noget, jeg kender lidt til. Derfor er dette et meget godt eksempel på, at bureaukratiet kan selv, også uden politikerne indblanding, og det kan de, fordi de ikke vil angribes hverken af Industrirådet eller af Arbejdsgiverforeningen eller af Erhvervsrådet, eller hvem det nu er, de ikke vil angribes af. I hvert fald sikrer de sig så meget, at det bliver utrolig ineffektivt og utrolig bureaukratisk. Det er det, jeg synes vi skal tage fat på, og så kunne vi tage fat på sådan et område, som jeg nævnte her, fordi dér har der hidtil – nu kan det jo være, der kommer det – ikke været så meget politisk indblanding og kommentering.

Det andet, jeg vil sige, er til fru Elisabeth Bruun Olesen, der var inde på spørgsmålet om millimeterdemokrati, og her kunne vi starte med netop det sociale millimeterdemo-